

opusdei.org

Prelāta vēstule (oktobris 2010)

Opus Dei prelāts šajā vēstulē raksta par sargeņģeļiem, kuru svētkus Baznīca svin 2.oktobrī, dienā, kura ir arī Opus Dei dibināšanas diena.

26.12.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus pasargā manas meitas un manus dēlus!

Sirds ir līksmes pilna, kad domājam par prieku, ko 1928.gada 2.oktobrī izjuta mūsu Tēvs. Pievienosimies tai lūgšanai, kas plūda no viņa dvēseles,

kad viņš, ceļos nometies, raidīja to kā atbildi par uzticību, ko viņš bija saņēmis no Debesīm. Un bieži apdomāsim - katru dienu un vairākkārt -, ka arī mēs bijām ietverti šajā atklāsmē, ko Dievs deva svētajam Hosemarijai.

*Slavējiet to Kungu, jūs tā Kunga
Eņģeļi, dziediet un teiciet viņu mūžīgi.*

[1] Ar šiem Svēto Rakstu vārdiem, kuriem Opus Dei sievietēs un vīriešos būtu jāizraisa spēcīga atbalss, sākas rītdienas Svēto Sargeņģeļu svētku Svētā Mise. Tie var kalpot mums par vadlīniju, lai pateiktos Dievam šajā kārtējā dibināšanas gadadienā, jo – kā sacīja mūsu Tēvs – **tā nav nejaušība, ka Dievs savu Darbu iedvesmoja dienā, kad Baznīca svin eņģeļu svētkus (...). Mēs viņiem esam parādā pateicību daudz vairāk nekā jūs domājiet.**[2] Ar prieku vēlos atgādināt jums, cik daudz reižu svētais Hosemarija mums ieteica – un konkrēti

Argentīnā, La Chacra -, ka ieejot kapelā mums jāizsaka pateicība eņģeļiem par to, ka viņi pastāvīgi ir klātesoši mūsu Kungam Euharistijā.

Padomājiet par to, ka eņģeļu godināšana Baznīcā ir dziļi iesakņojusies. Var teikt, ka Svētajos Rakstos – tiklab Vecajā, kā arī Jaunajā Derībā – nav gandrīz nevienas lappuses, kurā neparādītos šīs tīri garīgās būtnes, kas priecājas svētlaimīgā kontemplācijā un kalpo Dieva plānu īstenošanai.[3] Kādā no savām katehēzēm Jānis Pāvils II atzīmēja, ka viņu eksistences noliegšana būtu saistīta ar radikālu visu Svēto Rakstu, un līdz ar to visas pestīšanas vēstures, revīziju [4], izraisot nelabojami lielu kļūdu.

Rītdienas svētki dod mums iemeslu parunāt vairāk par šīm debesu būtnēm, pirmām kārtām apdomājot to, ka tās ir Dieva radītas un ka Jēzus Kristus viens pats ir eņģeļu pasaules

un visa kosmosa centrs. Kristus, cilvēktapušā Dieva Vārda, pārākums pār radībām ir viens no katoliskās ticības pamatu pamatiem. *Jo Viņā radīts viss, kas ir debesīs un virs zemes: redzamais un neredzamais, gan troņi, gan valdības, gan priekšnieki, gan varas: viss caur Viņu un Viņa dēļ radīts.*[5]

„Kas ir eņģelis?“, jautā Pāvests Benedikts XVI. Un atbild: „Svētie Raksti un Baznīcas Tradīcija mums ļauj izšķirt divus aspektus. No vienas puses, eņģelis ir radība, kas atrodas Dieva priekšā un ar visu savu esamību ir orientēta uz Dievu. Visu trīs erceņģeļu vārdi beidzas ar vārdu „El”, kas nozīmē „Dievs”. Dievs ir ierakstīts viņu vārdos, viņu būtībā. Viņu patiesā daba ir būt Viņa priekšā un Viņa dēļ.”[6]

Šīs nostādnes parāda, ka eņģeļu svarīgākais uzdevums ir Svētās Trīsvienības pielūgšana, pastāvīga

pateicības izteikšana dziesmā
Radītājam un visu redzamo un
neredzamo lietu Kungam. Gan
eņģeļi, gan cilvēki ir radīti vienam
mērķim. Eņģeļi to ir jau sasnieguši,
bet mēs atrodamies ceļā uz to. Tāpēc
ir derīgi rēķināties ar viņu palīdzību,
lai no viņiem mācītos iet ceļu, kas
ved uz Debesīm. **Es katru dienu
lūdzu un aicinu eņģeļus – reiz sacīja
mūsu Tēvs –, un vēršos pēc manu
bērnu sargeņģeļu aizbildniecības,
lai mēs visi iemācītos būt mūsu
Dieva ciešā tuvumā. Tā mēs būsim
dedzības pilni - dvēseles, kas ir
apņēmības pilnas nest Dieva
mācības iepriecinājumu visām
radībām.[7]**

Svētais Hosemarija mudināja,
uzsākot dienu ar rīta lūgšanu,
piesaukt eņģeļus, pēc tam, kad esam
griezušies pēc aizbildniecības pie
Dievmātes un svētā Jāzepa. Ar kādu
lūgšanu mēs vēršamies pie viņiem?
Vai ar pārliecību, ka tiksīm

uzklausīti? Jo sevišķi attiecībā uz Euharistisko Upuri mūsu Tēvs sacīja: **es slavēju un cildinu kopā ar eņģeļiem – tas man nav grūti, jo viņi ir ap mani un pielūdz Svēto Trīsvienību, kad es celebrēju Svēto Misi.**[8] Arī tad, kad mēs apmeklējam Jēzu, kas ir Tabernākulā, un varbūt nezinām, kā Viņu sveicināt un kā izrādīt Viņam savu pateicību vai pielūgsmi, mēs varam sekot svētā Hosemarijas piemēram. **Kad es ieeju kapelā – viņš dalījās ar mums -, mani nekas nekavē sacīt: Jēzu, es mīlu Tevi. Un es slavēju Tēvu, un Dēlu, un Svēto Garu (...). Un es atceros pasveicināt eņģeļus, kas apsargā Tabernākulu, esot mīlestības, pielūgsmes un gandarīšanas pilnā nomodā un godinot Kungu Vissvētākajā Sakramentā. Es pateicos viņiem par to, ka viņi ir tur pastāvīgi dienu un nakti, jo es to varu darīt tikai savā sirdī. Paldies, Svētie Eņģeļi, jums par to, ka vienmēr**

esiet klātesoši Jēzum Svētajā Euharistijā![9] Es jūs mudinu no dienas dienā pievienoties mūsu Dibinātāja 1928.gada 2.oktobra lūgšanai, lai mūsos neizsīktu pateicība un atbildība, ar ko atbildēja mūsu Tēvs.

Tā kā eņģeļi ir dedzīgi Svētās Trīsvienības pielūdzēji, viņi visā pilnībā var izpildīt arī „otru aspektu, kas raksturo eņģeļus: viņi ir Dieva vēstneši. Viņi nes Dievu cilvēkiem, viņi atver debesis un tā atver zemi. Tieši tāpēc, ka viņi ir Dieva klātbūtnē, viņi var būt ļoti tuvu arī cilvēkiem.”[10] To mums atklāj Jēzus Kristus, kad Viņš runā par Dieva Tēva mīlestību pret bērniem un pret tiem, kas kļūst kā bērni, norādīdams: *Pielūkojiet, ka jūs nevienu no šiem mazajiem nenievātu, jo es jums saku, ka viņu eņģeļi debesīs vienmēr redz mana Tēva vaigu, kas ir debesīs.*[11]

Pamatojoties uz šiem vārdiem un uz citiem Dieva iedvesmotiem tekstiem, Baznīca māca, ka „cilvēka dzīve no šūpuļa līdz kapam noris viņu aizsardzībā un aizbildnībā.”[12] Un tā pieņem par savu apliecinājumu, kas bieži sastopams Baznīcas tēvu rakstos: „Ikvienam ticīgajam līdzās ir eņģelis, kas kā audzinātājs un gans viņu vada uz dzīvi.”[13] Starp debesu gariem ir sargeņģeļi, kurus Dievs ir nolīcis līdzās katram vīrietim un katrai sievietei. Viņi ir tuvi mūsu draugi un sabiedrotie cīņā ar ļaunā gara lamatām, kā teikts Svētajos Rakstos: *Jo ne pret miesu un asinīm mums jācīnās, bet pret valdībām un varām, šīs tumsības pasaules valdniekiem, pret ļaunajiem gariem zem debess.*[14] Šī mācība atbalsojas sekojošā mūsu Tēva domu pērlē: **Pārbaudījumu brīžos piesauc savu sargeņģeļi, un viņš pasargās tevi no nelabā un iedvesīs tevī labus nodomus.**[15]

Viens no 2.gadsimta kristīgajiem autoriem piedāvā dažas pazīmes, pēc kurām pazīt labo eņģeļu iedvesmas un atšķirt tās no slikto eņģeļu iedvesmām. „Taisnības eņģelis”, viņš raksta, „ir smalkjūtīgs, atturīgs, lēnprātīgs un mierīgs. Tāpēc, ja šis eņģelis ienāk tavā sirdī, viņš tūlīt runās ar tevi par taisnīgumu, šķīstību, svētumu, miesas mērdēšanu, par visa veida labiem darbiem un visa veida cildeniem tikumiem. Ja tas viss rodas tavā sirdī, tad zini, ka pie tevis ir taisnības eņģelis. Jo tie ir taisnības eņģeļa darbi. Tāpēc tici viņam un viņa darbiem.”[16]

Cīņa starp labo un ļauno – bēdīgs mantojums, ko atstājis pirmdzimtais grēks – ir cilvēka dzīves uz zemes pastāvīgs pavadonis. Tāpēc ir loģiski, kā teikts kādā antīkā lūgšanā, ka mēs steidzamies pēc palīdzības pie mūsu sargeņģeļiem: *Sancti Angeli Custodes nostri, defendite nos in proelio ut non*

pereamus in tremendo iudicio – svētie sargeņģeļi, aizstāviet mūs cīņā, lai mēs neaizietu bojā briesmīgajā tiesā.

Jau kopš agras jaunības mūsu Dibinātājs ļoti godināja eņģeļus, jo sevišķi savu sargeņģeli. Vēlāk, sākot no Opus Dei dibināšanas brīža, viņa biogrāfija ir pārpilna ar nelieliem notikumiem, kuros izpaužas dziļa un uzticības pilna godbijība pret šiem Dieva godinātājiem, kas ir labi mūsu pavadoni ceļā uz Debesīm. Arī viņa rakstos ir daudz atsauču par eņģeļu darbošanos cilvēku labā, jo – kā saka Svētie Raksti - : *Vai tie visi nav kalpotāji gari, kas sūtīti kalpošanai to labad, kas iemantos pestīšanas mantojumu?*[17] Viņa ticība sargeņģeļu starpniecībai bija tik liela, ka viņš mācīja uzskatīt tos par svarīgiem sabiedrotajiem apustuliskajā darbā. Grāmatā „Ceļš” viņš rakstīja: **Ja vēlies iesaistīt kādu dvēseli apustuliskajā kalpošanā, tad lūdz nostāties tavā pusē šīs**

**personas sargeņģeli. Viņš ir
brīnišķīgs sabiedrotais.[18]** Un citā
vietā, apsverot to, ka bieži vien vide,
kurā kādam nākas dzīvot
profesionālu, sociālu vai tml. iemeslu
dēļ mēdz būt ļoti tālu no Dieva,
iedrošina: **Šo cilvēku vidū ir tik
viegli noiet no ceļa... Piekrītu. Bet
vai tad tur nav arī sargeņģeli?[19]**

Mūsu Eņģeļu Karalienes baznīcas
zvanu skaņām, kas nekad neapklusā
mūsu Tēva ausīs, jāturpina skanēt arī
mūsējās, tādējādi atgādinot mums
par to, ka visai mūsu dzīvei jābūt
veltītai Dieva pielūgšanai kopā ar
Vissvētāko Jaunavu Mariju, eņģeļiem
un visu triumfējošo Baznīcu.

Mūsu Tēvs uzturēja draudzību arī ar
erceņģeli, kurš saskaņā ar dažu
Baznīcas tēvu mācību pavada katru
priesteri viņa priesteriskajā
kalpojumā. Svētais Hosemarija reiz
sacīja: **Uzskats, ka priesteriem
līdzās ir eņģelis, kuram ir dots**

īpašs uzdevums priesteriem
palīdzēt, ir diezgan ticams. Bet
pirms daudziem, daudziem
gadiem, kad es lasīju, ka katram
priesterim ir erceņģelis, es iekšēji
biju dziļi aizkustināts. Es radīju
sava veida *Aleluja* kā šautru
lūgšanu, ko es atkārtāju manam
erceņģelim rītos un vakaros.
Dažreiz es tiku domājis, ka
nedrīkstu tam ticēt tāpēc vien, ka
to rakstījis kāds Baznīcas tēvs,
kura vārdu es pat neatceros. Bet
tad es apceru mana Debesu Tēva
labestību un esmu pārliecināts, ka,
ja pat man nebūtu sava erceņģeļa,
Kungs man viņu piešķirtu, lai
manai lūgšanai un godināšanai
būtu pamats.[20]

Pakavēsimies bieži pie šīs un citām
mācībām par svētajiem eņģeļiem un
pacentīsimies tās ienest mūsu dzīvē,
katrs savā veidā. Vērsīsimies pie
viņiem ar paļāvību un uzticību.
Iekšējās grūtības, kas šķiet

nepārvaramas, ārējie šķēršļi, kas līdzinās īstiem mūriem – to visu iespējams pārvarēt ar šo spēcīgo draugu palīdzību, kuru aizsardzībai Kungs mūs ir uzticējis. Bet, kā mācīja mūsu Dibinātājs, kas smēlās no Baznīcas garīgās tradīcijas avotiem, tam ir nepieciešama stipra un īsta draudzība ar mūsu sargeņģeli un ar to cilvēku sargeņģeļiem, ar kuriem mēs satiekamies, veicot apustulisko kalpošanu. Jo **sargeņģelis ir Debesu Princis, ko Kungs nolīcis mums līdžās, lai viņš būtu par mums nomodā un mums palīdzētu, lai viņš mūs iedrošinātu mūsu bailēs, lai iepriecinātu mūs mūsu bēdās, lai paceltu mūs, kad krītam un lai mūs atbalstītu.**[21]

Citas pārdomas, kas var mums sniegt milzīgu mierinājumu, varam lasīt svētā Hosemarijas grāmatā „Vaga”: **Sargeņģelis mūs pavada vienmēr – viņš ir mūsu galvenais liecinieks. Viņš būs tas, kas pēc tavas nāves**

tavas personiskās tiesas laikā atcerēsies mīlestības izpausmes, ko esi savas dzīves laikā veltījis mūsu Kungam. Vēl vairāk: kad tu jutīsies pazudis ienaidnieka briesmīgo apsūdzību dēļ, tavš eņģelis stādīs Kunga priekšā tos tavas sirds mīlestības impulsus – kurus tu iespējams esi jau aizmirsis -, visas tās mīlestības izpausmes, ko esi veltījis Dievam Tēvam, Dievam Dēlam un Dievam Svētajam Garam. Tāpēc nekad neaizmirsti savu sargeņģeli, un šis varenais Debesu Princis arī nekad neaizmirsīs tevi, ne tagad, ne arī izšķirošajā brīdī.[22]

Mūsu garīgajā cīņā un apustulātā mēs vienmēr varam rēķināties ar Eņģeļu Karalienes interesi un aizstāvību. Šajā mēnesī mēs svinam vienus no viņas svētkiem, kas saucas *Vissvētākā Jaunava Marija – Rožukroņa Karaliene*. Šī lūgšana Marijas godam ir **varens ierocis** [23]

visās mūsu cīņās Dieva godam un dvēseļu pestīšanai. Šajās nedēļās lūgsimies Rožukroni ar sevišķu godbijību, būdami pārliecināti, ka mūsu Debesu Māte šajā Marijas gadā, ko pašlaik izdzīvojam, rūpēsies par mums īpašā veidā un izlūgs no sava Dēla mums bagātīgas žēlastības.

Noslēgumā vēlos atgādināt jums, ka 6.oktobrī ir mūsu Tēva kanonizācijas gadadiena. Lūgsim Dievu par viņa aizbildniecību, lai pārdabiskais prieks, kas mūs piepildīja tajā dienā un toreiz saņemtais impulss tiekties uz svētumu tiktu uzturēts dzīvs un spēcīgs viņa meitās un dēlos no Opus Dei un visos, kuri pietuvinās prelatūrai. Es jums atzīstos, ka es katru dienu vēršos pie svētā Hosemarijas ar lūgumu, lai katrs no mums bieži atcerētos titulu, ar kādu viņu apzīmēja Dieva kalps Jānis Pāvils II – *ikdienišķās dzīves svētais*. [24] To var interpretēt arī sekojoši: svētais Hosemarija ir Svētais, kurš

mums ir līdzās visos ikkatras dienas apstākļos. Izmantosim vairāk šo mūsu Tēva „nodarbošanos”, kurš mūs mīl ļoti, ļoti, bet vēlas, lai mēs būtu svēti.

Patiešām katrā mēnesī ir daudz Baznīcas svētku un Opus Dei vēstures gadadienu, par kurām mums jāatceras, lai mūsu ikdienas *serviam!* būtu ļoti dāsns.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Romā, 2010. gada 1. oktobrī.

[1] *Dan* 3, 59.

[2] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 24.12.1963.

[3] Sal. *Katoliskās Baznīcas katehisms*, Nr. 331-333.

[4] Sal. Jānis Pāvils II, Uzruna vispārējās audiences laikā, 09.07.1986.

[5] *Kol* 1, 16.

[6] Benedikts XVI, Sprediķis, 29.09.2007.

[7] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, oktobris 1972.

[8] Sv. Hosemarija, *Kristus iet garām*, Nr. 89.

[9] Sv. Hosemarija, Piezīmes no ģimeņu tikšanās, 06.01.1972.

[10] Benedikts XVI, Sprediķis, 29.09.2007.

[11] *Mt* 18, 10.

[12] Katoliskās Baznīcas katehisms, Nr. 336.

[13] Sv. Bazilijs, *Pret Einomiju* 3, 1 (PG 29, 656B).

[14] *Ef* 6, 12.

[15] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 567.

[16] Hermas, *Gans*, 6.bauslis, Nr. 2.

[17] *Ebr* 1, 14.

[18] Sv. Hosemarija, *Ceļš*, Nr. 563.

[19] *Turpat*, Nr. 566.

[20] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
tērzēšanas, 26.11.1967.

[21] Sv. Hosemarija, Piezīmes no
ģimeņu tikšanās, 16.06.1974.

[22] Sv. Hosemarija, *Vaga*, Nr. 693.

[23] Sv. Hosemarija, *Svētais*
Rožukronis, Prologs.

[24] Sal. Jānis Pāvils II, *Litteras*
Decretales par mūsu Tēva
kanonizāciju, 2002.g. 6. oktobrī.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-
vestule-oktobris-2010/](https://dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-oktobris-2010/) (7.08.2025)